

med en personalegruppe at gøre, som har kompetence og også kompetencer, der kan udvikles. Der ligger måske snarere et blik for, at der er tale om så stor en gruppe, at der måske er forskellige kompetencer inden for gruppen«.

Selv om regeringen fik den fornødne ro til både trepartsforhandlingerne og udformningen af regeringens kvalitetsreform, har de synlige resultater af trepartsforhandlingerne og kvalitetsreformen ikke kastet nyt lys over regeringens holdning til en autorisationsordning.

Derimod har debatten i samfundet vist, at netop social- og sundhedsassistenternes faggruppe vil blive en vigtigere og vigtigere medarbejdergruppe i de offentlige social- og sundhedstilbud.

Faggruppens rolle vil derfor i øget omfang få en klar selvstændig betydning for patientsikkerheden og for tilrettelæggelsen af mange sundhedsopgaver. Dette dokumenterer mange udsagn om igangværende jobglidning og fremtidig rolle- og ansvarsfordeling blandt faggrupperne hos sundhedspersonalet. Jobglidning og ændret rolle- og ansvarsfordeling er en forudsætning for at få frigjort nødvendige ressourcer hos andre faggrupper inden for de mest belastede fag. Behovet for at øge ansvar og selvstændighed i arbejde udført af social- og sundhedsassistenter er således stigende både i den offentlige og i den private sektor.

Det vil derfor øge patienttrygheden, hvis de væsentligste faggrupper i den direkte patientbehandling alle er omfattet af en autorisationsordning. Det bliver mere og mere uholdbart, at så stor en faggruppe som social- og sundhedsassistenterne ikke er omfattet af en autorisation. Patienten/borgeren har brug for den garanti, at den person, der kalder sig social- og sundhedsassistent, også har gennemgået den fornødne uddannelse/har kompetencerne til rent faktisk at kunne løse opgaverne på betryggende vis.

Forslagsstillerne bag beslutningsforslaget er fortsat af den opfattelse, at social- og sundhedsassistenterne grundlæggende opfylder betingel-

serne for en autorisationsordning. Der skal naturligvis sikres en løbende tilpasning af uddannelse og af efter- og videreuddannelse til at sikre, at den enkelte social- og sundhedsassistent har de kompetencer, som opgaveglidning m.v. påkræver.

Forslagsstillerne finder fortsat, at den anerkendelse, der er forbundet med en autorisationsordning – at kun de, der har gennemført en anerkendt uddannelse på området må benytte titelbetegnelsen – ud over at øge patienttrygheden og sikkerheden vil være med til at øge rekrutteringsgrundlaget til uddannelsen samt øge fastholdelsen af denne medarbejdergruppe, som der er stor mangel på i mange social- og sundhedsopgaver.

Forslagsstillerne skal derfor kraftigt opfordre regeringen til i den kommende folketingssamling at fremsætte lovforslag om en autorisationsordning for social- og sundhedsassistenterne.

Et andet mindretal i udvalget (RV) er åben over for en autorisationsordning for social- og sundhedsassistenter. RV har dog grundlæggende det synspunkt, at man bør være tilbageholdende med autorisationsordninger, som begrænser den fri og lige adgang til at udøve et erhverv. Men omvendt bør man kunne tage højde for, at udviklingen – i dette tilfælde i sundhedsvæsenet – skaber et behov for opgaveglidning med nyt og mere selvstændigt ansvar til visse personalegrupper. I det omfang social- og sundhedsassistenterne i vidt omfang varetager helt selvstændige opgaver i forbindelse med plejen og behandlingen af patienter, taler det for at indføre en autorisationsordning. RV noterer, at regeringen har skiftet synspunkt fra at være lodret imod en autorisationsordning for social- og sundhedsassistenter til at have aftalt en sådan autorisationsordning i forbindelse med trepartsforhandlingerne. Det må hvile på en erkendelse af, at en autorisationsordning vil tjene patientsikkerheden og fremme en bedre arbejdsdeling på sygehusene.

P.u.v.

BIRTHE SKAARUP
formand